

CHÂN TÌNH VƯỢT TRÊN NHIỆT TÌNH.

Kinh thánh: Ê-sai 29:1-14

“1 Khốn cho A-ri-ên, cho A-ri-ên, là thành Đa-vít đã đóng trại! Năm lại thêm năm, trải qua các kỳ lễ. 2 Bây giờ ta sẽ làm cho A-ri-ên thất ngật; tại đó sẽ có tang chế than vãn; nhưng nó vẫn còn làm A-ri-ên cho ta. 3 Ta sẽ đóng trại vây người, lập đồn hãm người, đắp lũy nghịch cùng người. 4 Người sẽ bị hạ xuống, nói ra từ dưới đất, giọng người rầm rĩ từ bụi đất mà ra. Tiếng người lên khỏi đất giống tiếng đồng bóng, lời nói người thổ thê ra từ bụi đất. 5 Nhưng muôn vàn kẻ thù người sẽ như bụi nhỏ, lũ cường bạo như trâu bay đi; sự đó sẽ xảy đến thành linh chỉ trong một lát. 6 Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ dùng sấm sét, động đất, tiếng ầm, gió lốc, bão, và ngọn lửa thiêu nuốt mà thăm phạt nó. 7 Như chiêm bao, như sự hiện thấy trong ban đêm thê nào, thì quân chúng của mọi nước đánh A-ri-ên, hết thấy đều hãm thành và đồn lũy, mà ép riết nó, cũng thế ấy. 8 Như người đói chiêm bao thấy ăn, mà thức dậy, bụng vẫn trống; như người khát chiêm bao thấy uống, mà thức dậy, nghe trong mình kiệt đi và khát khao, cả quân chúng của mọi nước đánh núi Si-ôn khác nào như vậy. 9 Hãy sửng sò và kinh hãi! Hãy mù mắt và quáng lòa! Họ say, nhưng không phải vì rượu; xoàng ba, nhưng không phải bởi rượu mạnh. 10 Vì Đức Giê-hô-va đã rải thần ngủ mê khắp trên các người; đã bịt mắt các người, tức là các kẻ tiên tri; đã trùm đầu các người, tức là các kẻ tiên kiến. 11 Vậy nên mọi sự hiện thấy đối với các người đã nên như lời của quyển sách đóng ấn, đưa cho người biết đọc, mà rằng: Xin đọc sách này! thì nó trả lời rằng: Tôi không đọc được, vì sách này có đóng ấn; 12 hoặc đưa cho người không biết đọc, mà rằng: Xin đọc sách này! thì nó rằng: Tôi không biết đọc. 13 Chúa có phán rằng: Vì dân này chỉ lấy miệng tới gần ta, lấy môi miếng tôn ta, mà lòng chúng nó thì cách xa ta lắm; sự chúng nó kính sợ ta chẳng qua là điều răn của loài người, bởi loài người dạy cho; 14 Vì có đó, ta sẽ cứ làm việc lạ lùng giữa dân này, sự lạ rất là lạ, đến nỗi sự khôn ngoan của người khôn ngoan sẽ ra hư không, sự thông sáng của người thông sáng sẽ bị giấu. ”

Gợi ý bài học: Trong Ê-sai 29, Đức Chúa Trời gọi Giê-ru-sa-lem là **A-ri-ên**. Đây là thành thánh, nơi có đền thờ, nơi dân sự dâng sinh tế và giữ các kỳ lễ. Nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, đời sống tôn giáo của họ dường như vẫn đang diễn ra bình thường. Họ vẫn thờ phượng. Vẫn giữ lễ. Vẫn có những nghi thức quen thuộc. Nhưng Đức Chúa Trời nhìn thấy một điều mà con người không dễ nhìn thấy: **Lòng họ đã xa Ngài**. Đây chính là trọng tâm của phân đoạn hôm nay. Điều nguy hiểm nhất không phải là chúng ta ngừng mọi hoạt động thuộc linh, mà là **vẫn tiếp tục làm tất cả những điều thuộc linh trong khi tâm lòng đã không còn hướng về Đức Chúa Trời**.

Giê-ru-sa-lem vẫn là nơi diễn ra các nghi lễ tôn giáo. Nhưng những nghi lễ ấy không còn phản ánh một mối quan hệ sống động với Đức Chúa Trời. Đây cũng là điều có thể xảy ra với chúng ta. Chúng ta có thể đi nhóm đều đặn, đọc Kinh Thánh mỗi ngày, cầu nguyện, dâng hiến, phục vụ và thậm chí hướng dẫn người khác. Nhưng sau một thời gian dài, tất cả những điều ấy có thể trở thành **thói quen**. Miệng vẫn hát nhưng lòng không còn rung động. Tai vẫn nghe Lời Chúa nhưng lòng không còn muốn thay đổi.

Chúng ta vẫn nói: **“Lạy Chúa.”** Nhưng trong những quyết định thật của đời sống, điều chúng ta ưu tiên lại có thể là ý riêng, lợi ích, sự thoải mái hay sự công nhận của người khác. Vì vậy, Đức Chúa Trời không chỉ hỏi: **“Con có thờ phượng không?”** Ngài còn hỏi: **“Lòng con đang ở đâu trong khi thờ phượng?”**

Vì dân sự đã rơi vào đời sống đức tin hình thức, Đức Chúa Trời cho phép Giê-ru-sa-lem trải qua hoạn nạn. Thành bị vây, họ bị hạ xuống và phải kêu than từ bụi đất. Nhưng sự sửa phạt ấy không phải vì Đức Chúa Trời muốn loại bỏ dân Ngài. Mục đích là **đánh thức họ**. Có những lúc trong đời sống, một sự xáo trộn lại trở thành tiếng chuông đánh thức thuộc linh. Khi mọi thứ thuận lợi, chúng ta dễ dàng sống bằng quán tính. Nhưng khi một điều gì đó bị lay chuyển, chúng ta mới bắt đầu hỏi: “Tâm lòng mình đang ở đâu?” “Mình đã xa Chúa từ lúc nào?” “Tại sao Lời Chúa không còn làm mình xúc động?” Không phải mọi khó khăn đều là sự sửa phạt trực tiếp từ Chúa. Nhưng trong mọi khó khăn, chúng ta đều có thể để Chúa **soi lại tâm lòng mình**.

Ê-sai mô tả dân sự trong tình trạng rất đáng sợ: **Có mắt nhưng không thấy. Có tai nhưng không nghe.** Lời Đức Chúa Trời đối với họ giống như một cuốn sách bị niêm phong. Không phải vì Đức Chúa Trời đã ngừng phán. Mà vì **tâm lòng họ không còn sẵn sàng tiếp nhận điều Ngài phán**. Đây là một nguy cơ rất thật đối với người đã tin Chúa lâu năm. Ban đầu, một câu Kinh Thánh có thể khiến chúng ta xúc động, ăn năn và thay đổi. Nhưng sau nhiều năm, chúng ta có thể nghe lại câu ấy và chỉ nghĩ: *“Tôi biết câu này rồi.”* Đó là lúc sự quen thuộc có thể trở thành một hình thức chai lì. Vấn đề của đời sống thuộc linh không phải là **biết ít Lời Chúa**, mà đôi khi là **biết rất nhiều nhưng vâng lời quá ít**. Một người có thể hiểu Kinh Thánh rất tốt mà vẫn sống xa Đức Chúa Trời.

Câu 13 là trung tâm của phân đoạn: **“Vì dân này chỉ lấy miệng tới gần ta, lấy môi miếng tôn ta, mà lòng chúng nó thì cách xa ta lắm”** Về sau, chính Đức Chúa Jêsus đã dùng câu này để quở trách người Pha-ri-si. Điều đó cho thấy vấn đề của Ê-sai không chỉ thuộc về một thời đại xa xưa. Đây là căn bệnh thuộc linh có thể xuất hiện trong mọi thế hệ. Chúng ta dễ đánh giá đời sống thuộc linh bằng những điều nhìn thấy: Tôi có đi nhóm không? Tôi có phục vụ không? Tôi có dâng hiến không? Tôi có biết nhiều Kinh Thánh không? Nhưng Đức Chúa Trời nhìn sâu hơn: **Con có yêu Ta không? Con có tin Lời Ta không? Con có sẵn lòng vâng lời khi điều Ta nói khác với điều con muốn không?** Sự thờ phượng thật bắt đầu từ đó.

Cuối phân đoạn, Đức Chúa Trời phán rằng Ngài sẽ làm những việc kỳ diệu đến mức sự khôn ngoan của người khôn ngoan sẽ mất đi. Điều này cho thấy một nghịch lý. Khi con người trở nên quá tự tin vào hiểu biết và kinh nghiệm của mình, họ dần không còn chỗ cho Đức Chúa Trời. Nhưng đức tin sống động luôn giữ một sự khiêm nhường: **“Có những điều tôi chưa hiểu. Nhưng Chúa biết.”** Chúng ta không cần biết hết mọi thứ để vâng lời. Không cần hiểu hết kế hoạch của Chúa để tin Ngài. Điều Đức Chúa Trời tìm kiếm không phải là một đời sống tôn giáo hoàn hảo về hình thức, mà là **một tâm lòng mềm mại, biết nghe và sẵn sàng đáp lại Ngài**.

Ba câu hỏi suy ngẫm áp dụng bài học:

1. Đời sống thờ phượng của tôi hiện nay còn là một cuộc gặp gỡ thật và kết nối với Đức Chúa Trời, hay đã trở thành thói quen?
2. Có lời nào của Chúa tôi đã nghe rất nhiều lần nhưng vẫn chưa chịu vâng theo không?
3. Nếu Đức Chúa Trời nhìn vào lòng tôi thay vì những hoạt động bên ngoài, Ngài sẽ thấy điều gì đang ở vị trí trung tâm đó?